

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21579

гр. София, 29.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в закрито заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

като разглежда дело номер **6437** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Б. Л. Б., подадена чрез процесуален представител адв. И. Д., срещу Заповед № ГРАМ - 2535512 от 19.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на посочената заповед и се претендира отмяната ѝ. Направено е искане за спиране на предварителното изпълнение на акта на основание чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 АПК. Искането се основава на твърдения, че от изпълнението му ще настъпят значителни и трудно поправими вреди. Отнемането на СУМПС засягало правото му на свободно придвижване и затруднявало упражняването на ежедневните и най-вече част от основните професионални ангажименти. Сочи се, че местоработата на оспорвания е в ПП В. – хижи „Офелиите“ и „Звездица“, до които изцяло липсва градски или друг алтернативен транспорт. Това пречатства прекомерно и необосновано изпълнението на задачите по трудовото правоотношение на жалбоподателя. Допълнителни аргументи са изведени от незаконосъобразността на самата ПАМ.

Административен съд – София-град, дежурен съдебен състав, като съобрази документите, приобщени към административната преписка по издаване на обжалваната заповед, в контекста на доводите на жалбоподателя за нейното спиране намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт и при наличие на висящо съдебно производство, образувано по жалбата срещу законосъобразността на същия, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането за спиране е неоснователно по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите, с които се прилагат ПАМ по чл. 171 с.з. се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Аlineя 6 на същата разпоредба посочва, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. предварителното изпълнение на заповедта е допуснато по силата на закона.

В ЗДвП не са предвидени изрично основанията за спиране на допуснатото предварително изпълнение на заповедите, с които се прилагат ПАМ по чл. 171 ЗДвП, поради което следва да намерят приложение общите норми на чл. 166, ал. 2 и 4 АПК, съгласно които съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. При липса на нормативно регламентирани критерии, чрез които да се преценява основателността на искането, съдебната практика е извела, че тези последици следва да са от такова естество, че да могат да се противопоставят на значимостта на целите, които законът поставя с предварителното изпълнение.

ПАМ са вид административна принуда. При тях се реализира диспозицията на правната норма, в конкретната хипотеза - чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. В случая, законодателят е оценил прилагането на процесната ПАМ като породено от деяние с висока степен на обществена значимост. В тази насока допуснатото по закон предварително изпълнение на тази ПАМ е за защита на особено значими ценности и права. Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на административния орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие обаче подлежи на доказване във всеки конкретен случай. Фактите, които жалбоподателят излага като противопоставими, следва да са със същата степен на значимост. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166 АПК на актове по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 АПК. Наред с това, предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва, освен да заяви, но и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдения от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В конкретния случай жалбоподателят не доказва конкретни вреди, които биха могли да му бъдат причинени от предварителното изпълнение на обжалваната заповед. Такива не са евентуалните неудобства, произтичащи от факта на отнетото свидетелство. От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че автомобилът му е непосредствено свързан и необходим за упражняване на професията. Не са представени доказателства, че оспорващият е зает по трудово правоотношение с месторабота ПП В., нито такива, че е ангажиран професионално в хижи „Офелиите“ и „Звездица“. Освен това, обстоятелството, че автомобилът му служи за придвижване до

работното място е ирелевантен и непротивопоставим на охранявания обществен интерес. Твърденията в тази насока имат социално значение, но не могат да заместят изискването за доказване на конкретни вреди, произтичащи именно от предварителното изпълнение на административния акт. Производството по чл. 166, ал. 2 АПК не е насочено към обща оценка на житейската ситуация на молителя, а към преценка дали изпълнението на конкретния акт създава непосредствена и реална опасност от настъпване на значителни или трудно поправими вреди. Ето защо и при липса на такава конкретна и пряка връзка изложените обстоятелства в жалбата обстоятелства остават извън предмета на доказване в производството по чл. 166, ал. 2 АПК.

Останалите доводи в искането - за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на ЗППАМ, за противоречието ѝ с материалния закон, като и за липса на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, касаят законосъобразността на акта, която е предмет на спора по същество, но не и производството по спиране на допуснатото от закона негово предварително изпълнение.

В обобщение настоящият съдебен състав преценява искането на Б. Л. Б. за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ № GRAM - 2535512 от 19.05.2026 г. за неоснователно, поради което следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 АПК и чл. 172, ал. 5 ЗДвП съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. Л. Б. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № GRAM - 2535512 от 19.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, след което делото да се докладва за продължаване на съдопроизводствените действия.